

Arrest

nr. 127 298 van 22 juli 2014
in de zaken RvV X / IV en RvV X / IV

In zake: X
X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien de verzoekschriften die X en X, die verklaren van Salvadoraanse nationaliteit te zijn, op 15 januari 2014 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 12 december 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 april 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 mei 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN, loco advocaat S. COPINSCHI, en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekers kwamen volgens hun verklaringen op 5 augustus 2012 het Rijk binnen en dienden op 17 augustus 2012 een asielaanvraag in. Op 12 december 2013 werden de beslissingen tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissingen.

1.2. De bestreden beslissing voor mijnheer X (verzoeker) luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U, G. A. O. Man., verklaart de Salvadoraanse nationaliteit te bezitten. U werd geboren op 31 januari 1985 in de stad San Salvador. U heeft één dochtertje van drie jaar. U bent in de echtscheiding met haar

moeder. U woonde samen met uw vader G. Mart. O. Man. (O.V. 7.558.454), uw moeder A. D. G. Mar. D. L. P. (O.V. 7.558.454) en drie zussen. Uw oudere broer was reeds getrouwd en woont in een andere wijk van de stad. U bent advocaat maar werkte als financieel analist bij een Amerikaans bedrijf.

Uw problemen begonnen toen uw elfjarig zusje u op de hoogte bracht dat ze werd lastiggevalen door leden van de bende M-18 (mara 18) op haar weg van en naar school. Ze vertelde u dit in de laatste week van februari 2012. De M-18 rekruteerde minderjarigen om voor hen misdaden te plegen. W., het bendelid dat verantwoordelijk was voor de rekrutering, woonde aan de overkant van de straat en had een voorliefde voor zeer jonge meisjes. Op 1 maart 2012 kreeg u toestemming van uw werk om vroeger te stoppen en uw zus te begeleiden van school naar huis. Op 1 maart 2012 was het tevens haar verjaardag. Toen u en uw zus de bendeleden tegenkwamen zei u de bendeleden dat uw zus nog minderjarig was en dat ze haar moesten respecteren anders zou u de politie verwittigen. De bendeleden lieten het niet aan hun hart komen en deelden u mee dat ze goed samenwerken met de politie. Ze toonden u hun wapen. Na dit incident vertelden u en uw zus alles aan uw ouders die voordien van niks wisten. Er werd beslist uw zus niet meer naar school te laten gaan en de familieleden te verspreiden over de stad. Uw twee oudere zussen gingen wonen bij hun respectievelijke vriendjes. U ging bij uw vriendin en haar ouders gaan wonen. Uw moeder en uw vader verbleven bij collega's. Op de verschillende werkplaatsen was er veiligheid voorzien. Jullie vermeden op straat te komen of de bus te nemen en gingen met de auto naar het werk. Via uw buurman kregen jullie te horen dat de bendeleden op zoek waren naar jullie.

Op 14 april 2012 ging u terug naar het huis om uw laptop op te halen om die te kunnen verkopen. Toen u zich op het tweede verdiep bevond, zag u dat W. en enkele bendeleden een wapen bij zich hadden in het huis aan de overkant. U was bang om door hen ontdekt te worden als u uw huis zou verlaten en u zocht naar een oplossing om weg te raken. Omdat u ervan overtuigd was dat de politie banden had met W. en hij u door hen op het spoor zou kunnen komen belde u anoniem het nummer 911 van de politie in de hoop dat de politie zou komen en hen zou arresteren voor onwettige wapendracht. Een halfuur later kwam de politie aan. Ze deden echter geen huiszoeking. U hoorde de politie zeggen tegen de bendeleden dat er iemand zenuwachtig was geworden. Het was duidelijk dat de politie onder één hoedje speelde met de bendeleden.

Op 1 juni 2012 ging u opnieuw naar uw huis. U was het beu om niet meer in uw eigen huis te wonen en dacht dat met de tijd die verstreken was het mogelijk was daar terug te wonen. Op één blok van uw huis werd u echter in elkaar geslagen door enkele bendeleden. Ze namen uw GSM af. Ze vroegen u waar uw zus was maar u weigerde te antwoorden.

Via de GSM belden de bendeleden het nummer van uw vriendin. U was thuis en beantwoordde de telefoon. U werd bedreigd met de dood. Hierna begonnen jullie geld te sparen om jullie reis naar het buitenland te bekostigen.

U, samen met uw vader, moeder en uw jongere zus ontvluchtten El Salvador op 4 augustus 2012 en kwamen aan in België op 5 augustus 2012 waar u op 17 augustus 2012 asiel aanvraagde.

Bij uw terugkeer naar El Salvador vreest u gedood te worden door de (mara)bende M-18.

Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legt u een geboorteakte, twee bewijzen van goed gedrag en zeden, een belastingskaart, een rijbewijs, een identiteitskaart, een bevestigingsbrief van uw werk, een boarding pass en enkele artikels die de algemene problematiek aankaarten waarbinnen ook uw vrees voor vervolging valt voor. Uw vader legt twee bewijzen van goed gedrag en zeden, een geboorteakte, een loonfiche, een identiteitskaart, een belastingskaart, vier paspoorten, rijbewijs van zijn vrouw, werkbadge van zijn vrouw, identiteitskaart van zijn vrouw, een huwelijksakte, de geboorteakte van zijn dochter, de geboorteakte van zijn vrouw, een loonfiche van zijn vrouw, een diploma van zijn dochter, het bewijs van betaling voor het onderwijs van zijn jongste dochter en twee bewijzen van goed gedrag en zeden voor

B. Motivering

Op basis van uw verklaringen wordt door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) geconcludeerd dat u geen gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of geen reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aangetoond heeft. De reden waarom u niet in aanmerking komt voor een erkenning als vluchteling in de zin van de Vluchtelingenconventie noch voor de status van subsidiaire bescherming is omdat uw verklaringen met betrekking tot de gebeurtenissen die de aanleiding zouden gevormd hebben tot uw vertrek uit

Afghanistan zo weinig overtuigend zijn en zo weinig plausibiliteit vertonen dat er geen geloof kan aan gehecht worden.

Vooreerst moet worden vastgesteld dat uw reactie op de pogingen van de bende M-18 tot rekrutering van uw zus afbreuk doen aan de geloofwaardigheid van de poging tot rekrutering van uw zus. U verklaarde dat uw zus u uiteindelijk op de hoogte bracht van haar problemen in de laatste week van februari 2012 (CGVS p. 5). Ook u besliste het niet te vertellen tegen uw vader en moeder omwille van uw vaders temperament en uw moeders hartproblemen (CGVS p. 5). Toen uw zus u dit vertelde, vatte u het plan op om haar te vergezellen op weg van school naar huis zodat u kon praten met W. (CGVS p. 5). U moest echter wachten tot 1 maart 2012 alvorens u uw zus kon vergezellen op weg van school naar huis aangezien u toen pas de toelating kreeg van uw werkgever om vroeger te stoppen met werken (CGVS p. 5 en 6). Het lijkt vreemd dat u zou wachten op toelating van uw werk om vroeger te kunnen stoppen om de problemen van uw zus bij W. aan te kaarten. Zeker als men weet dat hij bij u aan de overkant van de straat woont (CGVS vader p. 9). U had eerder immers verklaard dat W. uw zus op elk moment van de straat kon plukken, haar meenemen naar zijn huis en seksueel misbruiken (CGVS p. 6). Men zou dus kunnen verwachten dat u met iets meer haast handelt om het probleem van uw zus op te lossen. Het feit dat u dacht dat er hierover nog geen rechtstreeks bevel door W. zijn directe baas werd gegeven, verandert niks aan de zaak aangezien dit pure speculatie is en men kan verwachten dat u het risico niet zou nemen om dit als een vaststaand gegeven te beschouwen. Uw vader verklaarde zelfs dat er soms lichamen van meisjes werden teruggevonden die in stukken waren gesneden omdat ze geweigerd hadden zich te laten inlijven bij de bende (CGVS vader p. 10 en 14). In deze omstandigheden (het risico dat uw zus gerekruteerd, seksueel misbruikt of vermoord wordt) is het dan ook ongeloofwaardig dat u op toestemming van uw werk wacht om W. te kunnen confronteren en zo de situatie met uw zus aan te pakken.

Daarenboven had uw moeder verklaard dat uw zus u reeds bij het begin van de problemen (januari 2012) had toevertrouwd dat ze werd lastiggevalen door de bende (CGVS moeder p. 3). Zelf vermeldde u dat uw zus u eind februari 2012 op de hoogte bracht van haar problemen (CGVS, p.5) Als men uw moeders versie volgt zou dat betekenen dat u ongeveer twee maanden lang niets ondernam terwijl uw zus het risico liep seksueel misbruikt of vermoord te worden. Welke versie men ook aanneemt, het is opmerkelijk dat u en uw moeder elkaar tegenspreken over het tijdstip dat u door uw zus op de hoogte werd gebracht van haar problemen. Toen u en uw zus na het incident open kaart hadden gespeeld ten opzicht van jullie ouders in verband met de problemen van uw zus (CGVS vader p. 7) moet dit toch ter sprake zijn gekomen? Zeker indien uw moeder er blijkbaar vanuit gaat dat u dit probleem twee maanden lang zou verzwegen hebben ondanks het risico dat uw zus seksueel misbruikt of vermoord zou worden.

Ook valt op dat uw ouders anders aankijken tegenover het feit dat u die dag uw zus vergezelde op weg van school naar huis. Daar waar u duidelijk verklaart dat u uw zus die dag vergezelde om een oplossing te vinden voor de problemen en dit toevallig op haar verjaardag was omdat u toen toestemming kreeg van uw werkgever om vroeger te vertrekken (CGVS p. 5), stelt uw vader dat u die dag meeging omdat het een speciale dag was, namelijk de verjaardag van zijn dochter (CGVS vader p. 11) en verklaarde uw moeder dat ze dacht dat u iets bijzonders wou doen voor uw zus haar verjaardag en dat u ook iets aan de situatie wou doen (CGVS moeder p. 3). Dat uw ouders die dag zelf dachten dat u uw zus vergezelde omwille van haar verjaardag klinkt aannemelijk maar dat ze dit verklaren op het gehoor meer dan een jaar na de feiten en nadat u en uw zus diezelfde avond nog open kaart hadden gespeeld met hen (CGVS vader p. 7) is weinig geloofwaardig. Men kan immers verwachten dat uw ouders inmiddels al begrepen hebben dat u toen doelbewust uw zus vergezelde naar school om haar problemen helpen op te lossen en dat u niet gewoon meeging omdat het haar verjaardag was. Dergelijke incoherente verklaringen ondermijnen bijkomend uw geloofwaardigheid.

Het mag bovendien verbazen dat uw zusje tot voor de gebeurtenissen steeds met de microbus naar school ging net omwille van het feit dat de mara's (bendes) ook op de gewone bussen opereerden en omwille van de verkeersveiligheid (moeder, p.11) Ook uw vader verklaarde dat uw zusje de microbus nam aan de halte voor haar school maar dat ze te voet begon te gaan in 2012 omdat jullie geen geld meer hadden om de microbus te betalen (vader p.10). In dit verband mag toch wel aangestipt worden dat zowel u als uw ouders als uw andere zussen en broer een job hadden in El Salvador (CGVS moeder p.9) en het bijgevolg vreemd overkomt dat jullie besloten het bedrag voor de microbus niet te betalen omdat het te duur was gezien jullie toch over voldoende financiële middelen moeten beschikt hebben. Gezien de gekende context in El Salvador omtrent pogingen tot rekrutering door de mara's (zie informatie die toegevoegd werd aan het administratieve dossier) komt het weinig aannemelijk over dat jullie besloten dit veilige vervoertransport van uw zusje van en naar school op te geven. Bovendien oogt het weinig plausibel dat uw oplossing voor de problemen eruit bestond een gevaarlijk bendelid (W.) te gaan confronteren terwijl het allicht meer voor de hand had gelegen om uw zusje opnieuw de microbus te laten nemen om alzo te vermijden dat ze door de bendes lastiggevalen en geïntimideerd werd op

haar weg van en naar school. Dat u voor deze confronterende oplossing koos terwijl het toch veel meer voor de hand lag om uw zusje opnieuw met de microbus naar school te laten gaan komt weinig plausibel over.

Bovendien wekken ook uw verklaringen over de reactie van uw zus enige verbazing. Er werd uw zus gezegd dat indien ze niet akkoord zou gaan om zich te laten rekruteren haar hele familie zou uitgemoord worden (CGVS moeder p. 3). Als uw zus echt op deze manier bedreigd zou zijn geweest, is het onverklaarbaar dat een elfjarig meisje dit dreigement zou verzwijgen tegenover haar familie die het slachtoffer dreigt te worden van datzelfde dreigement CGVS moeder, p.3-4). Uw vader verklaarde dat uw zus dit verzwegen omdat ze zeker was dat indien ze het wel had verteld hij de bende zou confronteren en omdat uw moeder een hartprobleem heeft (CGVS vader p. 11). Toch lijkt het weinig waarschijnlijk dat een elfjarig meisje, dat doodsangsten moet uitstaan als ze met een dergelijk dreigement geconfronteerd wordt, het temperament van haar vader en het hartprobleem van haar moeder in overweging zou nemen om haar ouders al dan niet op de hoogte te brengen van de bedreigingen. Zeker als men weet dat niets vertellen tegen de familie en de rekrutering blijven weigeren dodelijke gevolgen zou hebben voor haar familie.

Daarnaast toont ook uw gedrag, nadat uw familie bepaalde maatregelen nam om zich tegen de dreiging van de bendeleden te beschermen, aan dat er weinig geloof gehecht kan worden aan deze dreiging. Zo verklaarde uw vader dat zijn dochter van school werd gehaald (CGVS p. 7), dat iedereen het huis verliet en ieder lid van het gezin op een verschillende plaats verbleef (CGVS vader p. 7). Zowel u als uw moeder werden naar het werk gebracht met de auto om te vermijden dat jullie de bus zouden nemen en gezien zouden worden door de bendeleden (CGVS vader p. 17). Verder waren u en uw moeder ook op jullie werk veilig. U was veilig omwille van de nabijheid van de Amerikaanse ambassade en op uw moeders werkplaats waren er veiligheidsagenten (CGVS vader p. 7). Het is dus duidelijk dat uw gezin er alles aan deed om in de eerste plaats niet gezien te worden op straat en op de tweede plaats als er een kans bestond gezien te worden door de bendeleden, zoals bij uw moeders werkplaats die zich op slechts zeshonderd meter afstand bevindt van jullie ouderlijk huis (CGVS vader p. 10), ervoor te zorgen dat men omringd is met veiligheidspersoneel. In deze context van goed uitgewerkte en goed doorsproken veiligheidsmaatregelen is het weinig geloofwaardig dat u beslist om terug te keren naar het ouderlijk huis om er een laptop op te halen (CGVS vader p. 7 en 13). Langs de ene kant neemt uw gezin strenge veiligheidsmaatregelen die er voor zorgen dat jullie zich bijna niet op straat begeven en langs de andere kant gaat u het gevaar opzoeken door naar het ouderlijke huis te gaan. Men kan zich de vraag stellen waarom u dergelijk risico zou lopen om via die laptop aan wat geld te komen (CGVS p. 7). U bleef immers doorwerken (CGVS vader p. 17) en verbleef bij de familie van uw vriendin (CGVS p. 9). Uw familie besliste pas in juni 2012 om het land te ontvluchten (CGVS vader p. 15) dus ook dit kan de reden niet geweest zijn voor uw plotse drang naar geld. Wat er ook van zij, het financiële gewin van de verkoop van de laptop weegt niet op tegen het risico dat u liep, gezien te worden door de bendeleden. En dat risico was er volgens uw verklaringen wel degelijk. Zo was er W. die aan de overkant van de straat woonde (CGVS vader p. 9) en de gewone bendeleden die samentroepen op de hoeken van de straat en het gebied waar u woonde controleren (CGVS vader p. 9 en 10). Bovendien verklaarde uw vader dat u door een buur verzekerd werd dat de bendeleden nog steeds op zoek waren naar jullie (CGVS vader p. 12). Het is dan ook weinig geloofwaardig dat indien u echt gevreesd had voor deze bende u zich terug in het hol van de leeuw zou begeven enkel en alleen om een laptop op te halen die u wil verkopen. Het hoeft weinig betoog dat deze door u geschilderde gang van zaken niet kan overtuigen.

Eénmaal u zich in het huis bevond, zag u van op de tweede verdieping dat W. en zijn kompanen met een wapen bezig waren (CGVS p. 7). U verklaarde de politie – waarvan u tevens zei dat u hen wantrouwde – anoniem te hebben gebeld in de hoop dat de bendeleden zouden worden opgepakt voor onwettige wapendracht en u het huis veilig en ongemerkt kon verlaten (CGVS p. 7). U voegde eraan toe dat u het nummer 911 anoniem kon bellen en dat het bijgevolg onmogelijk was om u op te sporen (CGVS p. 7). Als u werkelijk gelooft dat men dit nummer kan bellen zonder opgespoord te worden, kan men zich de vraag stellen waarom u geen gebruik heeft gemaakt van dit nummer toen u te horen kreeg dat uw zus werd lastiggevalen door W.. Uw excuus dat als het over uw zus gaat u zich had moeten identificeren bij de politie (CGVS p. 8) raakt kant noch wal aangezien u uw zus niet eens hoeft te vernoemen. W. en zijn kompanen waren immers bij voldoende strafbare feiten betrokken zoals het incident met het minderjarige meisje (CGVS p. 6), het dragen van wapens (CGVS vader p. 11) en afpersing (CGVS p. 2). U kon dus op volledig anonieme wijze en risicoloos gebeld hebben naar het nummer 911 in de hoop dat W. zou worden opgepakt. Iets wat niet helemaal onrealistisch is aangezien hij al in de gevangenis had gezeten (CGVS p. 8). Het was dus helemaal niet nodig om een gevaarlijk bendelid te confronteren. Dat u niet eerder gebruik heeft gemaakt van het nummer 911 ondanks het geloof dat u volledig anoniem naar dit nummer kan bellen, ondermijnt de geloofwaardigheid van uw problemen met W..

Vervolgens gaat u op 1 juni 2012 opnieuw naar uw huis (CGVS p. 7). Dit keer ging u echter omdat u het beu was om gescheiden te wonen van uw familie en om te kijken of het met de tijd die verstreken was mogelijk was om zich opnieuw te vestigen in het ouderlijk huis (CGVS vader p. 14 en moeder p. 8). Deze actie lijkt weinig compatibel met de context waar u en uw gezin zich in bevonden. Uw vader verklaarde immers dat het zo is dat als de bendeleden éénmaal naar iemand op zoek zijn ze blijven zoeken naar die personen (CGVS vader p. 16). Uw moeder verklaarde hierover dat als een bende een bedreiging uit deze bedreiging voor altijd geldt (CGVS moeder p. 6). Uw poging om te controleren of het mogelijk zou zijn zich opnieuw te vestigen in het ouderlijk huis lijkt dan ook volkomen haaks te staan op het door uw ouders beschreven tijdloze karakter van een bedreiging van een bende en de veiligheidsmaatregelen die uw gezin toepast na het incident op 1 maart 2012. Deze verklaringen over uw terugkeer naar uw huis komen in het licht van de door u en uw familieleden geschetste context eerder bevreemdend over en bevestigen de vaststelling dat er weinig geloof gehecht kan worden aan dit voorval. U zou op 1 juni 2012 overvallen geweest zijn door de bendeleden die u op de grond smeten, u vroegen naar uw zus en uw GSM meenamen, verder gebeurde er niets (CGVS vader, p.7, 14 en moeder p.8). Er wordt geen geloof gehecht aan het feit dat deze feiten zich afspeelden ten eerste omwille van de voormelde reden, ten tweede omdat het weinig aannemelijk is dat u er zo gemakkelijk zou vanaf komen moesten de mara's u daadwerkelijk geïdoleerd hebben. Tevens lijkt het weinig overtuigend dat de mara's zich zoveel moeite zouden getroosten voor een meisje van wie ze niet eens weten wat haar kwaliteiten als bendelid zouden zijn. Overigens blijkt uit COI (zie informatie die toegevoegd werd aan het administratieve dossier dat de mara's kinderen doorgaans lokten door middel van het aanbieden van merkschoenen, kledij, geld...De manier die u en uw familie beschrijven, intimidatie en bedreigingen, lijken dan ook niet in dit plaatje te passen en doen bijgevolg afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen erover.

Verder moet worden opgemerkt dat ook uw reactie nadat uw GSM werd gestolen weinig aannemelijk is. Zoals u zelf immers terecht opmerkt stond er op uw GSM heel wat informatie die kon gebruikt worden om u of uw familieleden terug te vinden (CGVS p. 10). U verklaarde dat u na de diefstal van uw GSM uw vervolgers kon ontlopen omdat het adres van uw vriendin waar u zat ondergedoken niet werd vermeld op de telefoon en dat u zich van toen af opsloot in haar huis (CGVS p. 10). Een adres is echter niet de enige manier waarop men u zou kunnen vinden. Aangezien uw vriendin in uw contactlijst stond als 'amor mio' (CGVS, p.9) bestaat de kans dat de bendeleden uw vriendin opbellen, zich voordoen als iemand anders en dit allemaal om u op het spoor te komen. Als men weet dat de telefoon zich in het huis van uw vriendin bevindt, zou het dan ook nuttig zijn om iedereen die in het huis van uw vriendin woont en bij uitbreiding iedereen die op uw contactlijst staat en op de hoogte is van uw onderduikadres op de hoogte te brengen dat ze tegen niemand mogen praten over uw verblijfplaats. Zo kan men vermijden dat deze personen per ongeluk uw verblijfplaats doorgeven aan de bendeleden die naar u op zoek waren. Als u echter wordt gevraagd wat u de ouders van uw vriendin heeft gezegd over uw problemen, antwoordt u dat u slechts een deel heeft verteld, namelijk dat u bedreigd werd met de dood en dat uw zus in de problemen zat (CGVS p. 10). Als u gevraagd wordt of u hen iets meer heeft gezegd toen ze uw GSM hadden meegenomen, antwoordt u dat u hen verteld had dat ze uw GSM hadden gestolen en dat u godzijdank niet vermoord was (CGVS p. 10). Als u dan gevraagd wordt wat er gebeurd zou zijn hadden uw schoonouders de telefoon opgenomen, antwoordt u dat ze heel bang zouden zijn en dat ze zouden vrezen voor uw leven (CGVS p. 11). Blijkbaar gaat u ervanuit dat indien de bendeleden uw schoonfamilie opbellen ze zich meteen kenbaar zouden maken als uw vervolgers en komt het niet bij u op dat ze bijvoorbeeld de ouders van uw vriendin of uw vriendin zelf konden gebruiken om het adres van uw schuilplaats te weten te komen. Het is dan ook weinig aannemelijk dat als u zich echt in deze omstandigheden had bevonden u zich deze bedenking niet zelf maakt en de ouders van uw vriendin en uw vriendin zelf niet opdraagt wat te antwoorden als er onbekenden bellen (CGVS p. 11).

Bovendien komt het eveneens weinig aannemelijk over dat de bendeleden u later via de contacten in de gestolen GSM opbellen met de mededeling dat ze u zouden vinden en doden (CGVS p.11, CGVS vader p.8) terwijl ze hiertoe ruim de mogelijkheid hadden op het moment dat ze de GSM van u stalen. Het raakt zoals eerder gezegd kant noch wal dat ze zoveel energie zouden steken in een zaak waar ze uiteindelijk niets bij te winnen hebben.

De vaststelling dat u en uw familie weinig overtuigende en weinig plausibele verklaringen afleggen over de vervolging door de marabende M-18 laten niet toe enig geloof te hechten aan de door u en uw familie ingeroepen vervolgingsfeiten. Wat het algemene criminele geweld betreft kan opgemerkt worden dat jullie de mogelijkheid hebben om jullie – net als andere familieleden (moeder p.6, vader p.3,9) - binnen El Salvador te hervestigen naar regio's die minder geteisterd worden door crimineel geweld. Zoals uw vader benadrukt wonen jullie in Cologna la Rabia in San Salvador wat een gebied is waar mara's actief waarmee hij impliciet aangeeft dat er ook andere en meer veilige regio's zijn in El Salvador (CGVS vader, p.9).

Los daarvan wil het het Commissariaat-generaal nog toevoegen dat ondanks uw verklaringen over het feit dat men niet op bescherming van de politie kan rekenen omwille van de infiltratie van de mara's in de politiekorpsen (CGVS, p.8) de autoriteiten in El Salvador de laatste jaren toch ernstige maatregelen genomen hebben om hun korpsen en veiligheidsdiensten te versterken en het geweld van de mara's (M-13 en M-18) in te dijken en dat dit beleid aanslaat (zie informatie die werd toegevoegd aan het administratieve dossier). Hoewel niet perfect kan men toch spreken van daadwerkelijke pogingen van de overheid om betekenisvolle bescherming te verlenen en de criminaliteit door de bendes naar beneden te brengen. Bovendien zouden – zoals blijkt uit de aan het administratieve dossier toegevoegde informatie - de leiders van de mara's (bendes) tijdens de recente onderhandelingen met de overheid (ondermeer een overeengekomen wapenstilstand in 2012) gegarandeerd hebben dat er geen gedwongen rekrutering van kinderen en jongeren zou plaatsvinden noch geweld op vrouwen zou toegepast worden. Wanneer Salvadorianen geconfronteerd worden met bedreigingen en geweld uitgaande van de mara's lijkt het dan ook aangewezen om eerst en vooral de bescherming in te roepen van de autoriteiten van El Salvador alvorens een beroep te doen op internationale bescherming. Na jullie vertrek werd jullie huis volgens uw buurman bewoond door onbekenden, uw vader vermoedt dat het misschien benedeleden zijn (CGVS vader p.15). Hoewel geen geloof gehecht wordt aan jullie asielrelaas lijkt het niet onmogelijk dat een leegstaand huis bezet wordt door krakers. In dit verband kan van jullie verwacht worden dat jullie als legitieme eigenaars een beroep doen op de ordediensten.

In het licht van het voorgaande dient er geconcludeerd te worden dat u niet in aanmerking komt voor de toekenning van de vluchtelingenstatus. Op basis van dezelfde verklaringen, toont u evenmin aan een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, te weten ernstige schade wegens foltering, of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, in het geval u zou terugkeren naar uw land van herkomst.

De door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande conclusie niet beïnvloeden aangezien ze enkel uw identiteit en achtergrond bevestigen de welke niet betwist worden. De artikels die de problematiek in El Salvador aankaarten betreffen de algemene situatie in El Salvador maar hebben geen enkele betrekking op u en uw familie.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

1.3. De bestreden beslissing voor mevrouw Mar. d. I. P. A. D. G. (verzoekster) luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U, A. D. G. Mar. D. L. P., verklaart de Salvadoraanse nationaliteit te bezitten. U bent geboren op 8 november 1960 in de stad San Miguel. U bent gehuwd met G. Mart. O. Man. (O.V. 7.558.454) met wie u vijf kinderen kreeg. Uw zoon G. A. O. Man. (O.V. 7.558.452) en uw dochter G. A. Gua. Mar. (O.V. 7.558.454) zijn hier samen met u in België. U werkte als hygiëniste in een tandartspraktijk.

Wat betreft de problematiek waarmee jullie gezin in El Salvador geconfronteerd werd en op basis waarvan jullie El Salvador dienden te ontvluchten verwijst het CGVS naar het beschreven feitenrelaas in de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus aan uw zoon G. A. O. Man. (O.V. 7.558.452):

[Het onderdeel motivering uit de bestreden beslissing inzake G. A. O. Man. wordt integraal hernomen en verder wordt besloten:]

C. Conclusie Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

1.4. Stukken

Verzoekers voegen bij hun verzoekschriften een kopie van het artikel van de HUFFINGTON POST opgesteld op datum van 5 juli 2013 en een kopie van het artikel verschenen in BROOKINGS op datum van 5 juni 2013.

2. Over de rechtspleging

2.1. Verzoekers hebben tegen de bestreden beslissingen twee verzoekschriften ingediend. In het belang van een goede rechtsbedeling is het aangewezen de twee beroepen wegens verknochtheid samen te voegen.

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) oefent in onderhavig beroep inzake de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht, die inhoudt dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Aldus treedt de Raad niet louter op als annulatierechter. Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund (RvS 30 oktober 2008, nr. 187.504).

3.2. Verzoekers beroepen zich op de - schending van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli; schending van de artikels 48/3, § 5, 48/4, 48/5 en 62 van de wet van 15/12/1980 - Schending van de artikels 2 en 3 van de wet van 29/07/1991 - Schending van het artikel 3 van het EVRM - Schending van het principe van het voordeel van de twijfel waarvan de asielaanvrager moet kunnen genieten - Manifeste appreciatiefout van de verklaringen van de verzoeker nabij het CGVS en gebrek aan het in overweging nemen van bepaalde verklaringen van de verzoeker met betrekking tot bepaalde punten - Gebrek aan het in overweging nemen van de objectieve elementen van informatie nochtans behouden in de documenten gevoegd door het CGVS aan het administratief dossier van de verzoeker - Gebrek aan geldige motivatie van de weigering tot het verlenen van de subsidiaire bescherming zoals gedefinieerd door het artikel 48/4, § 2, a en b van de wet van 15/12/1980; Schending van het artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980, ingevoerd door het artikel 26 van de wet van 15 september 2006 en gebrek aan een geldige en adequate motivering.

3.3. De bepalingen vervat in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet hebben tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Uit het verzoekschrift blijkt ontegensprekelijk dat verzoekers kritiek uitbrengen op de inhoud van de motivering zodat zij een beweerde schending van deze motiveringsplicht niet dienstig kunnen invoeren. Aangezien verzoekers de beoordeling van de aangehaalde feiten door de commissaris-generaal betwisten, voeren zij de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

3.4. Artikel 3 van het EVRM stemt inhoudelijk overeen met artikel 48/4, §2, b) van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ 17 februari 2009, C-465/07, *Elgafaji*, <http://curia.europa.eu>). Bijgevolg moet de schending van artikel 3 van het EVRM, gelet op de aard van de bestreden beslissing, niet afzonderlijk worden beoordeeld.

Nopens de status van vluchteling

3.5. Daar waar verzoekers menen dat de CGVS de door hen aangehaalde vrees niet weerlegt, beklemtoont de Raad dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag in beginsel berust bij de asielzoeker zelf, die zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn. De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. De ongeloofwaardigheid

van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Bovendien verplicht geen enkele bepaling of beginsel de met het onderzoek van de asielaanvraag belaste instanties om de vreemdeling bij te staan in zijn inspanningen om het statuut van vluchteling te bekomen en de lacunes in diens bewijsvoering zelf op te vullen (RvS 16 november 2006, nr. 164.792).

3.6. De commissaris-generaal beschikt in deze over een discretionaire bevoegdheid om te oordelen of verzoekers hun verklaringen voldoende zijn om hun vervolging door de Mara's geloofwaardig en aannemelijk te maken. Hij houdt hierbij rekening met zowel de correcte, de foute, de vage als de ontwijkende antwoorden en houdt bij deze analyse rekening met het specifieke profiel van de asielzoeker. Verder benadrukt de Raad dat de bestreden beslissing moet worden gelezen als geheel en niet als van elkaar losstaande zinnen. Het gewicht dat bij de beoordeling van de asielaanvraag aan elk onderdeel, motief of tegenstrijdigheid wordt gehecht, kan verschillen maar het is het geheel van de in de bestreden beslissing opgesomde motieven dat de commissaris-generaal heeft doen besluiten tot de ongegrondheid van verzoekers asielaanvraag.

3.7. Om als vluchteling te worden erkend dient de vreemdeling aan te tonen dat hij vervolgd wordt omwille van één van de in artikel 1, A (2), van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (Vluchtelingenverdrag), vermelde redenen, te weten zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging. Verzoekers verduidelijken in het verzoekschrift niet hoe hun voorgehouden problemen een vervolging zouden uitmaken die ingegeven is door één van de vijf criteria vermeld in het Verdrag van Genève, te weten ras, religie, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of politieke overtuiging. Verzoekers voeren aan dat verzoeker bedreigd en geslagen werd door bendeleden omdat hij opgekomen was voor zijn zus die lastig gevallen werd door bendelid W.. De Raad stelt aldus vast dat verzoekers hun voorgehouden problemen, gemeenrechtelijke problemen betreffen. Noch uit verzoekers hun verklaringen, noch uit het administratief dossier, noch uit andere elementen van de verzoekschriften kan blijken dat verzoekers vrezen in El Salvador te worden vervolgd omwille van één van de vermelde redenen in artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951. Dit volstaat op zich om verzoekers de vluchtelingenstatus te weigeren.

3.7.1. Dit klemmt te meer nu de Raad vaststelt dat verzoekers hun verklaringen ongeloofwaardig zijn. Vooreerst wordt niet aannemelijk gemaakt dat verzoeker meerdere keren zou bedreigd en overvallen zijn. Voorts kan niet overtuigen dat een geroutineerde gewelddadige criminele bende dermate veel inspanningen zou doen om verzoekers destijds elfjarig zusje –en verzoeksters dochter- te overtuigen om lid te worden van hun bende nu het incorporeren van een onwillige minderjarige met een sterke familieachterban het doel voorbijstreeft. Immers zelfs indien verzoeker beweert dat “*ze hebben minderjarigen nodig om afpersing uit te voeren*” (gehoor p. 2), dan kan een toekomstige medewerking niet via dwang worden betracht gezien men op deze wijze nooit verzekerd is van iemands oprechtheid en loyaliteit. Dit wordt wel degelijk bevestigd door de aan het administratief dossier toegevoegde informatie waaruit blijkt dat men jongeren via omkoperij probeert te lokken. Waar verzoeker aanhaalt dat volgens een artikel, studenten -en dus volwassenen- gedwongen gerekruteerd werden, kan dit worden aangenomen, doch dit verklaart nog altijd niet waarom er dermate inspanningen worden gedaan voor verzoekers elfjarige zus.

3.7.2. Indien verzoekers verder werkelijk vreesden voor de veiligheid van hun zus/dochter, dan is evenmin geloofwaardig dat ze wegens financiële motieven – die evenmin waarachtig zijn gezien de ouders de broer een lening konden geven voor de aankoop van een huis (gehoor p. 5) en redelijkerwijze kan worden aangenomen dat de veiligheid van de dochter prioritair is ten opzichte van een financiële ondersteuning bij een aankoop van onroerend goed – geen microbus meer zouden betaald hebben voor het schooltransport. Dat de chauffeurs rente dienden te betalen, verandert niets aan het collectieve veilige karakter van dit transport, minstens vergeleken met het alleen naar school wandelen. Indien verzoekers vader trouwens een financiële reden opgeeft, dan is het niet ernstig dat verzoeker in het verzoekschrift opwerpt dat verzoekers vader niet gevraagd werd of er geen andere reden aanwezig was. Indien verzoekers zus haar veiligheid niet stopte aan het traject woning-school, dan was dit alleszins een aanzienlijk deel van haar publieke verplaatsingen die door een eenvoudige maatregel konden beveiligd worden, *quod non*.

3.7.3. Daargelaten de verklaringen van de ouders, kan de door verzoekers beweerde ernst van de situatie evenmin blijken (seksuele exploitatie, inzetten in drugshandel) uit het feit dat verzoeker eind februari vernam van zijn zus dat zij lastig gevallen werd, dacht dat hij het wel kon oplossen, maar “*het was pas op 1 maart dat ik de toelating kreeg van het werk om mee te gaan*” (gehoor p. 6) zodat hij dan pas zijn zus vergezelde, waarbij ze omsingeld werden door de bende van W.. Hieruit kan geen initiatief blijken om onmiddellijk en persoonlijk met W. te gaan spreken, zelfs indien dit slechts enkele dagen later

was, temeer W. *“recht over ons huis woonde”* zodat verzoeker al vroeger en bovendien alleen, zonder zijn zus bijkomend te laten traumatiseren, kon zijn langsgedaan terwijl hij integendeel afgewacht heeft, totdat de bende hemzelf en zijn zus zouden lastigvallen bij hun terugtocht naar huis. Verzoeker verklaart daarenboven zelf dat *“de maras in de zone die ze controleren gaan de mensen niet lastigvallen in theorie is het zo dat ze veiligheid geven aan die mensen in ruil voor samenwerking met hen”* (gehoor p. 5) zodat verzoeker zelf het lastigvallen van zijn zus in een tegenstrijdig kader plaatst.

3.7.4. Evenmin is geloofwaardig dat, indien de hele familie zich verspreidt en elders gaat wonen en zelfs veiligheidsmaatregelen neemt omdat ze de situatie dermate ernstig inschatten, verzoeker reeds anderhalve maand later, op 14 april terug naar huis gaat, laat staan dat hij nadien op 1 juni nogmaals een dergelijk risico neemt door naar huis te gaan, temeer gezien hij op 14 april de politie heeft gebeld om W. te komen arresteren. Dat verzoekers hieromtrent gelijklopende verklaringen hebben afgeleid, impliceert geenszins dat ze waarachtig zijn. Verder staat het feit dat de gehele familie beweerdelijk veiligheidsmaatregelen heeft genomen, net haaks op de nonchalante en gevaarlijke houding van verzoeker door zich zo vlug zo nabij bij W. te begeven. Waar verzoeker nog aanvoert dat *“Bovendien, het simpele feit dat de verzoeker getracht heeft om zijn computer te gaan halen, op dewelke het mogelijk was dat er bepaalde informatie op behouden was waarvan hij niet wenste dat het in de handen zou vallen van de «mara's», is geenszins onverenigbaar met het geheel van de elementen uiteengelegd door de verzoeker ter ondersteuning van zijn asielaanvraag”*, is dit een louter *post factum* bewering die daarenboven tegenstrijdig is met verzoekers eerdere verklaringen waar hij stelde dat hij de laptop is gaan ophalen om deze te verkopen (gehoor p. 7). Bovendien hadden de Mara's intussen ruim de tijd gehad om het *“lege huis aan de overkant”* te onderzoeken en desgevallend de laptop te stelen. Dat verzoeker wenste te onderzoeken of de situatie ter plaatse afgekoeld was, kan enkel getuigen dat verzoeker de situatie zelf als ongevaarlijk inschatte. Verzoekers verdere uitweidingen en toelichtingen vermogen niet de ongeloofwaardigheid van deze asielfeiten om te buigen.

3.7.5. Indien het telefoonnummer van zijn vriendin daarenboven herkenbaar als Amor Mio in zijn gsm toestel stond dat gestolen werd door de Mara's, dan is evenmin geloofwaardig dat hij nadien nog bij haar zou zijn ondergedoken gebleven, zelfs indien het adres niet stond vermeld in zijn telefoon gezien er kan van worden uitgegaan dat de door verzoeker beweerde dermate machtige bendeleden - aangezien volgens verzoeker de politie zelfs deel uitmaakte van hun misdadestructuur (gehoor p. 7) - wel een telefoonnummer kunnen traceren, noch dat hij de schoonouders geen specifieke instructies zou hebben gegeven bij een te verwachten telefonische confrontatie gezien de mogelijks zwaarwichtige represailles. Daargelaten nog dat een elfjarig meisje in eerste instantie haar broer en niet haar ouders op de hoogte brengt, komt de door verzoekers geschetste vervolging of risico op schade ongeloofwaardig over. Er kan enkel besloten worden dat zelfs indien verzoekers hun asielrelaas gevolgd wordt, de Mara's verzoekers niet hebben gevolgd na hun vertrek uit het huis en ook hun huis ongemoeid hebben gelaten. Dit ondergraaft de beweerde vervolging door de Mara's.

3.8. Verzoeker toont evenmin aan dat hij bij eventuele ernstige problemen geen beroep kan doen op de Salvadoraanse autoriteiten om zich te beschermen. Verzoeker haalt wel aan dat de politie deel uitmaakt van hun misdadestructuur, doch eventuele corruptie kan het nalaten van het ondernemen van enige poging om een beroep te doen op nationale bescherming, desgevallend tevens bij een hogere instantie of een gespecialiseerde anticorruptie-eenheid, nooit vergoelijken. Indien kan worden aangenomen dat er corruptie heerst in de Salvadoraanse politiemacht, dan kan uit de door verzoeker aangebrachte informatie echter niet blijken dat deze corruptie het gehele functioneren van de Salvadoraanse politie onwerkbaar zou maken, noch dat de Salvadoraanse autoriteiten in casu onwillig of onkundig waren om verzoeker en zijn familieleden bescherming te bieden. Immers internationale bescherming kan slechts worden verkregen bij gebrek aan nationale bescherming. Dit vloeit voort uit artikel 1, A, 2 van het Vluchtelingenverdrag en uit artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Dat verzoeker niet op anonieme wijze een succesvolle klacht en procedure aanhangig kan maken inzake de beweerde bedreigingen en inlijvingspogingen van zijn jongere zus kan worden aangenomen, doch dit verandert niets aan de vaststelling dat verzoeker, noch de rest van de familie enige stappen ondernomen hebben om op politionele of gerechtelijke wijze hun eigen zus/dochter tegen de inlijvingspogingen te beschermen, wat hen wel degelijk kan worden aangerekend. Zelfs indien verzoeker W. anoniem verklikt heeft inzake wapenbezit, neem dit niet weg dat hij de inlijvingspogingen niet kenbaar heeft gemaakt tegen de politie.

3.9. Waar nog wordt aangevoerd dat *“In dit geval, blijkt duidelijk dat de motivering van de bestreden beslissing niet adequaat is, het Commissariaat-generaal hebbende geen rekening gehouden met de bijzondere situatie van de verzoekster en met haar psychologische gezondheidsstaat, geattesteerd door de documenten opgesteld door zowel haar psychiater als door haar psycholoog”*, neemt de Raad aan dat het hier een materiële vergissing betreft nu noch verzoeksters verklaringen hiervan melding maken noch dergelijke attesten werden bijgevoegd.

3.10. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.

Nopens de subsidiaire beschermingsstatus

3.11. Verzoekers menen in aanmerking te komen voor het subsidiair beschermingsstatuut in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

3.12. Verzoekers betwisten de paragraaf inzake het algemene criminele geweld in El Salvador. In zover verzoekers zich beroepen op artikel 48/4, §2, c van de vreemdelingenwet en onder meer verwijzen naar het geweld in El Salvador, dienen verzoekers elementen aan te voeren waaruit kan blijken dat er in hun land sprake is van willekeurig geweld in het geval van een binnenlands gewapend conflict. Volgens het Hof van Justitie (HvJ, *Diakité*, 30 januari 2014) wordt onder een “binnenlands gewapend conflict” de toestand begrepen “wanneer de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of wanneer twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden, waarbij het niet noodzakelijk is dat dit conflict kan worden aangemerkt als gewapend conflict dat geen internationaal karakter draagt, in de zin van het internationale humanitaire recht, en waarbij de intensiteit van de gewapende confrontaties, het organisatieniveau van de betrokken strijdkrachten of de duur van het conflict niet los van de beoordeling van de mate van het geweld dat zich op het betrokken grondgebied voordoet, worden beoordeeld.”.

Uit het door het UNHCR gepubliceerde verslag de dato mei 2012 “*Forced Displacement and Protection Needs produced by new forms of Violence and Criminality in Central America*” kan blijken dat de autoriteiten erkennen de er een situatie is van straffeloosheid, kwetsbaarheid en collectieve angst, angst om een klacht in te dienen/te verklikken en de zwakheid van de autoriteiten omwille van infiltratie door de georganiseerde misdaad. Anderzijds stelt de bestreden beslissing op basis van landeninformatie aan het administratief dossier toegevoegd dat de autoriteiten in El Salvador de laatste jaren toch ernstige maatregelen genomen hebben om hun korpsen en veiligheidsdiensten te versterken en het geweld van de Mara’s in te dijken en dat dit beleid aanslaat.

Indien er zoals de bestreden beslissing stelt, daadwerkelijke pogingen werden ondernomen door de overheid om betekenisvolle bescherming te verlenen aan de burgers door de criminaliteit van de gewelddadige bendes te verminderen en te beperken en indien dat de leiders van de Marabendes tijdens de onderhandelingen met de overheid (onder meer een overeengekomen wapenstilstand in 2012) gegarandeerd hebben dat er geen gedwongen rekrutering van kinderen en jongeren zou plaatsvinden noch geweld op vrouwen zou toegepast worden, dan moet het administratief dossier minstens informatie bijbrengen over hoe dit beleid aansloeg. Immers artikel 48/4 c) van de vreemdelingenwet beoogt de beoordeling van een reëel risico op ernstige schade in de zin van dit artikel en niet de beoordeling van de inspanningen hiertoe van de desbetreffende partijen die betrokken zijn bij het willekeurig geweld.

Dit klemmt te meer nu uit de toegevoegde informatie ‘*Gangs in Central America*’, Congressional Research Service van 26 november 2012, blijkt dat Honduras en El Salvador de hoogste cijfers ter wereld hebben van doden door gewapend geweld. De Raad stelt dienaangaande vast dat onvoldoende objectieve en recente informatie beschikbaar is om de Raad zicht te geven op de aard, intensiteit en regionale spreiding van het geweld in El Salvador en de impact hiervan zowel op burgers als op de bij de conflicten betrokken partijen.

3.13. Aldus stelt de Raad vast dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming van de beslissing inzake de toepassing van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat.

3.14. De beslissing met betrekking tot artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, wordt dan ook vernietigd en teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De zaken X en X worden gevoegd.

Artikel 2

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 3

De beslissingen met betrekking tot de subsidiaire beschermingsstatus, genomen door de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 12 december 2013, worden vernietigd.

Artikel 4

De beslissingen van 12 december 2013 worden, met betrekking tot de subsidiaire beschermingsstatus, teruggezonden naar de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig juli tweeduizend veertien door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

K. DECLERCK